

Доля веде до 100-річчя

Днями довгожительку села Орлівки Анастасію Саванчук родина привітала із 95-річчям. Не подарунки, а теплі слова зворушили іменинницю до сліз. Бо її доля, як і її ровесників, що відійшли вже в засвіти, була в молоді літа до неї не прихильною. Юною дівчиною її було вивезено під час німецької окупації на примусові роботи. З ранку до ночі без відпочинку трудилася в бауера – в полях, на стайні, за прибиранням житла і двора, годівлею і доглядом чужих дітей.

Тому колгоспна робота в ланці після цього, як згадує ветеранка, була з піснями.

Нелегка доля спіткала і її чоловіка Володимира. У серпні 1943 року його батько, мати і брат в числі інших тишичан стали жертвами польських боївкарів в урочищі Гатка біля Малушки. До невинних селян, які поїхали в ліс для заготівлі сіна, застосували штики і сокири, а про жахливу різню зміг розповісти юнак, що єдиний вижив після 11 штикових ран, якого вже вважали мертвим. Цю трагедію чо-

ловік Анастасії намагався пригасити працею на повну самовіддачу і пішов із життя ще в допенсійний вік.

Він був кращим трактористом місцевого колгоспу «Нове життя» і відзначений трьома орденами.

Подружжя Саванчуків виростило і виховало семеро дітей. Труднощі на той час сприймалися як звичайне життєве явище. Дітей виколисували в плетеній з лози підвісній колісці, а починали гратися вони в новій хаті на глинобитній підлозі, поки з часом

не встелили дерев'яну. Проте виростили і пішли в самостій-

не життя всі порядними людьми. Четверо із п'яти синів пра-

цювали в органах внутрішніх справ. Один був учасником ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. А внук, названий в честь дідуся Володимиром, служив у ротаційному складі АТО. Назвати точне число внуків і правнуків ювілярка затрудняється. Знає: рахунок пішов на третій десяток, уже й перша праправнучка пішла в дитсадок. Нащадків чотирьох поколінь бабуся ніжно називає об'єднуючим словом з давньої місцевої говірки - "деточки", а при розмові про них щоразу каже: «Хай будуть усі здоровенькі». Радуються старенька, що поряд живуть і доглядають її двоє синів з сім'ями.

До 95-річної Анастасії Леонідівни маю родинний стосунки і я. Вона подарувала мені у дружини дочку-красуню, з якою я провікував у повній злагоді уже більше півстоліття. Тож хай доля шле ветеранці у здоров'ї багато літ.

Петро ЖЕЛІНСЬКИЙ.